

**KUOLEMAN
KINTEREILLÄ**

Emma Sköld -sarja • WSOY

**SOFIE
SAREN-
BRANT**

S O F I E

S A R E N -

B R A N T

SUOMENTANUT LEENA VIRTANEN

**KUOLEMAN
KINTEREILLÄ**

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Emma Sköld -sarja

*Lepää rauhassa
Kuoleman kintereillä
Avoimet ovet
Osasto 73
Kerjäläinen
Syntipukki
Häpeänurkka
Valheenpunoja*

RUOTSINKIELINEN ALKUTEOS

Andra andningen

COPYRIGHT © SOFIE SARENBRANT 2013, 2020

PUBLISHED BY ARRANGEMENT WITH LENNART SANE AGENCY AB

SUOMENKIELINEN LAITOS © LEENA VIRTANEN JA WSOY 2021

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

ISBN 978-951-0-47588-1

PAINETTU EU:SSA

*Rakkaille sisaruksilleni
Tomille, Linnille ja Tyralle*

TUKHOLMAN MARATON,
LAUANTAI 1. KESÄKUUTA

LIDINGÖVÄGEN, KLO 12.00

LÄHTÖLAUKAUS KAJAHTAA viimein, ja kaikki epäilykset, joiden kanssa olen painiskellut viimeiset puoli tuntia, katoavat saman tien. Hermot tekivät taas tepposensa, ja mieleen ehti jo hiipiä ajatus, että ehkä pitäisi vain unohtaa koko juttu. Palata kotiin ja kömpiä lämpöiseen sänkyyn, sen sijaan että olen täällä kuudentoistatuhannen muun hullun kanssa hyppimässä tasajalkaa, jotta pysyisin lämpimänä tässä jäätävän kylmässä säässä.

Kuukausien valmistautuminen sai minut kuitenkin terästäytymään ja jäämään paikoilleni. Yli tuhannen kilometrin asfaltinkuluttamista ei tee mieli heittää menemään noin vain. Hirveä rehkiminen yhden ainoan päivän eteen. Alkavan juoksijan polven lisäksi alaselkäkin on vihoitellut, mistä on seurannut ainakin kolme sairaalareissua, ja niiden tuloksena lähete naprapaatile. Mutta niin helposti minua ei pysäytetä, nyt kun olen päätökseni tehnyt.

Raivoisa tuuli piiskaa kasvoja, ja sadepisarat porautuvat takin läpi. Kun vettä noruu pitkin kaulaa rintaa kohti, minua hytisyttää. Tämän täytyy olla kaikkien aikojen kylmin Tukholman maraton: vain neljä plusastetta, vaikka kesäkuussa pitäisi olla mukavan lämmintä. Laihana lohtuna vain, että ruumiinlämpö nousee taas, kun syke alkaa kiihtyä.

Kauhea sää on kuitenkin huolistani pienin. Kiitos hyvien käsineiden, teknisen juoksupipon ja sikakalliin, ankarissa sääoloissa treenaamiseen tarkoitetun sadeasun, olen juuri oikealla tavalla varustautunut tähän koitokseen. Nännit on teipattu huolellisesti ja juomavyöhön ladattu kaikkea, mitä tulen päivän aikana tarvitsemaan. Sen sijaan jalkani ovat jo läpimärät, koska minulla ei ole sadesuojia kenkien päällä. Monet kilpailijat ovat improvisoineet viime hetkellä ja vetäneet päälleen isot mustat jätesäkit niin, että vain pää ja käsivarret jäävät näkyviin. Tuuli on kuitenkin niin kova, että säkit irtoilevat ja niitä lentelee ympäri lähtöaluetta. Joudun kumartumaan, etten saa yhtä suoraan naamalleni. Joku vanhempi mies on pannut päähänsä keltaisen roskapussin ja sitonut sen kuin kypärämyssyksi. Näyttää aika hölmöltä, mutta mies vaikuttaa tyytyväiseltä ja keskittyneeltä. Joillakin juoksijoilla on jopa sateenvarjot. Mitä he oikein ajattelevat? Eihän sellaisen kanssa myrskyssä pysty juoksemaan. Avatun varjon terävät kärjethän voivat osua toiseen kilpailijaan ja aiheuttaa loukkaantumisen.

Helikopteri säksättää jossain pääni yläpuolella, ja yleisö radan laidoilla hurraa ja taputtaa juoksijoille, joilla on kilpailunumerot rinnassaan. Vaikka kisa käynnistyi jo muutama minuutti sitten, kukaan ympärilläni ei vielä liiku. Paine takaapäin voimistuu koko ajan, mutta ennen kuin kärki pääsee vauhtiin, ei ole juuri muuta tehtävissä kuin odottaa kärsivällisesti. Lidingövägen on kuin tulppa, mutta minä hetkenä hyvänsä se antaa periksi, ja sitten menoksi, perkele! En ole täällä ensimmäistä kertaa, joten tiedän, mistä tässä on kyse.

Vielä hetki kärsimätöntä paikallaan juoksua, sitten kilpailijat edessäni viimeinkin alkavat kevyesti hölkätä eteenpäin, ja minä painelen perään. Ei muuta kuin virran mukaan vain.

Taistelu aikaa vastaan on alkanut. Kun lähestyn stadionia tien oikealla puolen, adrenaliini ryöpsähtää suoniin. Ja koko ajan olen tietenkin pitänyt tarkkaan silmällä erästä tiettyä turkoosia takinselkämystä. En ole irrottanut katsettani tuon juoksijan selästä kuin yhdeksi pikku hetkeksi, silloin kun hän kääntyi katsomaan taakseen pari minuuttia ennen lähtölaukausta kuin etsien jotakuta, ehkä minua. Pelkkä ajatuskin saa minut hurmioon. Tiedän, että syvällä sisimmässään hän tahtoo tätä yhtä paljon kuin minäkin, ja kaikki tuntuu kuin sadulta. Veri syöksyy aivoihin kun ajattelen, että pian olemme kahden.

STADION, KLO 12.05

TUKHOLMAN MARATONIN viisikymmentäviisivuotias kilpailujohtaja, Lennart Hansson, on juuri lähdössä tilapäiseltä kisatoimistolta katsomaan juoksukilpailun starttia. Nyt kun kisa on käynnissä, ja hän antaa itselleen luvan hengähtää, nälkä ja väsymys iskevät, vaikka hän on aamulla tankannut tavalliseen tapaan kaurapuuroa, täysmaitoa ja ruisleipää. Kahviautomaatti on vain käsivarrenmitan päässä, ja hän pysähtyy täyttämään mukinsa jo kolmannen kerran tänään. Nälän voi hoitaa vähän myöhemmin, ensin hän haluaa nähdä miten lähtö sujuu ja pääsevätkö kaikki ryhmät matkaan kuten pitääkin.

Ei ole ihmeäkään, että olo on väsynyt, koska herätyskello soi aamulla jo kaksikymmentä yli viisi. Päivän sääennuste oli lupailut kymmentä lämpöastetta ja poutaa, mutta siitä huolimatta Lennart kuuli huolestuttavaa ropinaa ikkunaa vasten. Hän veti rullaverhon ylös ja totesi saman tien kesän muuttuneen syksyksi. Tuuli taivutti puita, ja puuska oli kaatanut yhden kuistin tuoleista. Tasaisen harmaa taivas ei antanut aihetta toivoa, että pilvipeitteen läpi pääsisi ainoatakaan auringonpilkahdusta. Alakulo täytti Lennartin koko ruumiin, ja tunne vain voimistui, kun sääsovellus näytti neljää lämpöastetta, kymmenen sekuntimetrin luoteistuulta ja kahtatoista millimetriä

sadetta. Neljä astetta! Kylmempi kuin jouluaattona. Sadetta sopii tässä maassa odottaakin, mutta näin kylmä ei pitäisi olla kesäkuun alussa. Lämpötilahan on lähestulkoon hengenvaarallinen kenialaisille, jotka eivät ole tottuneet syysmyrskyihin. Lennart tuli nopeasti siihen tulokseen, että hänen täytyisi tilata maratonreitit varrelle busseja lämmittelytuviksi. Ei kuitenkaan olisi mikään helppo juttu taikoa tyhjistä liutaa busseja viime sekunneilla ennen kisaa. Lennart puki päälleen tuplakerroksen teknisiä vaatteita ja hiipi ulos makuuhuoneesta, ettei herättäisi vaimoaan. Ennen kuin veti oven hiljaa kiinni perässään, hän loi kateellisen silmäyksen kohti sänkyä.

Vettä tulee suorastaan kaatamalla, kun Lennart astuu ulos kisatoimistosta sadetakkinsa suojissa. Hän ravistaa mielestään epämiellyttävän tunteen, joka on peräisin aamuisestä johtoryhmän kriisikokouksesta. Joku ehdotti koko kilpailun perumista, mutta kolmisentuhatta osallistujaa olisi juossut siitä huolimatta, ja siitä olisi seurannut täysi kaaos. Muutama vuosi sitten sää oli päinvastoin aivan liian kuuma, mutta ei auttanut muu kuin edetä suunnitelmien mukaan. Maraton on niin suuri tapahtuma, ettei sitä voi siirtää kuin ääritapauksessa, esimerkiksi luonnonkatastrofin tai pommiuhkauksen takia. Mukana on aivan liian paljon ihmisiä, ja kisan peruminen tarkoittaisi isoja taloudellisia menetyksiä.

Rajuilmasta huolimatta suurin osa kisatoimitsijoista on saapunut paikalle, mutta joillain huoltopisteillä on pulaa väestä. Yksi bändikin perui tulonsa, mikä on Lennartin mielestä täysin ymmärrettävää. Pääasia on, että tiesulut toimivat, ja siinä heillä on apunaan yli kahdeksankymmentä poliisia, niin hevosten kuin moottoripyörien selässä. Jos juoma- ja energiapisteiltä puuttuu muutama ihminen, se ei kaada koko maailmaa. Siivous kisan jälkeen tulee olemaan tavallista työ-

lämpi urakka, mutta se on sen ajan murhe. Lennart tarkistaa kahteen kertaan, että hänellä on vyössään sekä kännykkä että radiopuhelin, ja jatkaa matkaa.

Laskeuduttuaan kiviportaat ja astuttuaan ulos areenan rautaportista hän näkee läpimärkien kilpailijoiden juoksevan ohi ryhti ylväänä ja katse keskittyneenä. Jotkut juoksevat nurin kääntyneiden sateenvarjojen kanssa, toiset ovat sonnustautuneet muovipusseihin. Kaikkien aikojen surkeimmista sääolosuhteista huolimatta monet juoksijat kääntyvät Valhallavägenille hymy huulillaan. Lennart tietää, miltä heistä tuntuu ja miten perusteellista valmistautumista juuri käynnistynyt kestävyysuoritus vaatii. Jotkut osallistujat ovat saaneet maratonhaasteen ystäviltään, toiset ovat tulleet voitto mielessään. Viimeksi mainittuja ei näy, sillä he ovat tässä vaiheessa luultavasti ehtineet jo tv-talon ohi. Lennartilla itsellään on ansioluettelossaan kolmetoista maratonia. Niitä olisi paljon enemmänkin ilman polvivaivoja, jotka hän saa pidettyä aisoissa vain pysyttelemällä poissa juoksuradoilta.

Viikot juuri kisan alla ovat olleet Lennartille kovaa raataamista – aamuvarhaisesta iltamyöhään, usein kuorutettuna viime hetken pulmilla, jotka on pakko ratkaista. Jos hän on hoitanut hommansa hyvin, tämän päivän pitäisi edetä omalla painollaan ilman että hänen tarvitsee tehdä juuri muuta kuin seurata kisa. Toiset hoitavat operatiivisen puolen, kun taas hän itse toimii auttavana kätenä tarpeen vaatiessa. Maratonorganisaation sisällä Lennart kutsuu itseään kuiskaajaksi, mutta oikeasti hänen tittelinsä on Tukholman maratonin projektipäällikkö tai kilpailujohtaja. Hänellä on alaisinaan neljäkymmenen työntekijän henkilöstö, jonka tehtävät on jaettu eri vastuualueille: lähtö, reitti ja kisatoimitsijat. Palkatun henkilökunnan lisäksi mukana on kolmetuhatta vapaaehtoista

toimitsijaa – kaikenlaista väkeä urheiluseuroista partiolaisiin, kuoroihin ja koululuokkiin. Ilman heitä kisan järjestäminen ei onnistuisi.

Yhtäkkiä joku turkoositakkinen juoksija kompastuu. Lennart seuraa miestä katseellaan, kun tämä kaatuu jalkakäytävän reunaan tien toisella puolen. Takana tuleva juoksija ei ehdi väistää, vaan horjahtaa suoraan miehen päälle. Hän on kuitenkin pian taas tolpillaan ja näyttää sanovan jotakin turkoosiin pukeutuneelle, maassa makaavalle miehelle. Jotkut katsojakin ovat huomanneet, mitä tapahtui ja auttavat kaatuneen miehen jalkakäytävälle, jotta vältytään uusilta törmäyksiltä. Ihmissassa peittää näkyvyyttä, mutta Lennartin mielestä miehessä, joka ei vielääkään näytä pääsevän pystyyn, on jotakin tuttua. Mies on puoliksi istuallaan ja näyttää yllättyneeltä, mutta alkaa irvistellä kivusta koskettaessaan selkäänsä. Juoksijoiden virta estää Lennartia pääsemästä tien toiselle puolelle auttamaan. Mutta entä jos onkin kiire? Miehen avuksi tulleet katsojat eivät näytä huolestuneilta. Silti Lennartin syke kiihtyy, vaikka hän tietääkin, että pitäisi ottaa rauhallisesti viime keväisen sydäninfarktin jälkeen. Kaatuneella kilpailijalla ei varmaankaan ole mitään hätää, tuskinpa hän on ehtinyt uuvuttaa itseään muutaman juoksuminuutin aikana. Hän näyttää hyväkuntoiselta ja melko nuorelta, korkeintaan nelikymppiseltä. Kuka tahansa voi nyrjäyttää nilkkansa tai kompastua.

Samalla hetkellä kun Lennart on päätenyt siihen johtopäätökseen, hän näkee kuinka mies lyyhistyy maahan henkeään haukkoen. Ihmiset hänen ympärillään alkavat huutaa ja viittilöidä apua, ja heidän kauhistuneista ilmeistään päätellen tilanne on paha. Lennart riuhtoo radiopuhelimensa esiin ja soittaa lääkärin paikalle. Nyt turkoositakkinen mies vään-

lehtii tuskissaan, ja Lennart hätkähtää nähdessään vilauksen tämän selästä. Takki on revennyt ja verinen. Mies nytkähtää ja kääntää kalpeat kasvonsa kohti stadionia ja sen edustalla seisovaa Lennartia.

Silloin hän näkee, kuka juoksija on.

VALHALLAVÄGEN, KLO 12.07

EI SIINÄ vielä kaikki, ettei ole tarpeeksi lämpimästi päällä, sadevaatteet vieläpä vuotavat. Edes vanhaan kunnon sadetakkikankaaseen ei voi tässä säässä luottaa. Emma Sköld on umpijäässä ja eksyksissä seistessään polkupyörineen kävelytiellä Valhallavägenin yksisuuntaisten katujen välissä. Eikä mieliala parane, kun maratoonareita alkaa virrata ohi hiekkatien molemmin puolin. Josefinia on mahdoton löytää noiden tuhansien juoksuasuisten ihmisten seasta. Kilpailijaryppäät vyöryvät eteenpäin aivan liian nopeasti. Emma hyppää pyörän satulaan ja polkee kohti Oxenstiernsgatania etsien siskoaan, jolle tuli heikkona hetkenä luvanneeksi saapua maratonreitin varteen kannustamaan. Silloin ei ollut puhetta lupauksen perumisesta ylivoimaisen esteen sattuessa, ja nyt Emma katuu katkerasti. Jos olisi ollut fiksu, hän olisi sentään voinut aamulla valehdella ja ilmoittaa olevansa kipeä. Helppohan se on olla jälkiviisas.

Kaatosade ryöppyyä joka suunnasta, jopa alhaalta päin, ja vettä suorastaan tulvii sisään pyöräilykypärän aukoista. Edes maailman tuuheimmat silmäripset eivät suojaisi tältä rankkasateelta, Emma hädin tuskin näkee eteensä soratiellä polkiessaan. Hän melkein toivoo kiireellistä kutsua töihin. Sellaista sattuu kuitenkin harvoin, ellei sitten tapahdu jotakin,

mikä vaatii koko murharyhmän työpanoksen. Jos esimerkiksi lapsi siepataan, he painavat töitä vuorokaudet läpeensä, kunnes lapsi on löytynyt. Tai jos sattuu jotakin sen kaltaista kuin runsas vuosi sitten, kun sarjamurhaaja riehuu kylpylähotelli Yasuragi Hasseluddenissa. Siihen aikaan Emma työskenteli Nackan poliisissa ja oli mukana jutun tutkinnassa. Kuten aina, hän omistautui työtehtävälle täysin eikä suostunut antamaan periksi, ennen kuin juttu oli selvitetty. Emmen perheenjäsenet nurisivat, kun häntä oli mahdoton saada kiinni, mutta työ tulee aina ensin.

Emma on vähällä törmätä erääseen jalankulkijaan ajaa rytistäessään täyttä vauhtia eteenpäin, vaikka näkyvyys on kuin sukeltaisi Mälarenissa. Mies, joka oli jäädä alle, herittää Emmalle sormeaan, ja tekisi mieli pysähtyä valistamaan, ettei tietä voi noin vain ylittää katsomatta eteensä. Varsinkaan tänään. Samaan aikaan juoksijat kuitenkin viilettävät eteenpäin Valhallavägeniä pitkin, joten Emma jatkaa matkaansa. Liikenneymprystä hän kääntyy oikealle, tv-talon ohittavalle Oxenstiernsgatanille. Ja yhtäkkiä tuntuu kuin valtava määrä kilpailijoita olisi jo juossut ohi.

Josefinia ei tietenkään näy missään.

Vuosi sitten Emma ei olisi ikimaailmassa osannut arvata päätyvänsä maratonreitillä varrelle kirittämään siskoaan. Josefin kun oli kaikkea muuta kuin urheilullinen. Mutta sitten hän täytti neljäkymmentä ja sai mieheltään Andreaxelta syntymäpäivälahjan, joka oli ensi alkuun vähällä johtaa avioeroon: lipun Tukholman maratonille. Emma ei ollut koskaan nähnyt Josefinia yhtä punaisena nöyryytyksestä. Töin tuskin sisko onnistui pitämään naamansa peruslukemilla juhlavieraiden edessä, mutta jälkepäin Andreas kertoi, että olisi yhtä hyvin voinut antaa lahjaksi vaikka tiskikoneen korjauksen.

Josefinista maratonin juokseminen oli yhtä houkutteleva ajatus kuin lapsen synnyttäminen ilman kivunlievitystä. Mutta sitten tapahtui jotakin, mitä Emma ei oikein vieläkään pysty käsittämään.

Josefin veti jalkaansa hienot juoksukengät, jotka kuuluivat nöyryytyspakettiin, kuten sisko lahjaansa nimitti, ja muutama lenkin jälkeen hän oli koukussa. Vastahakoisesti Josefin myönsi, että hänen olonsa oli selvästi kohentunut. Tuntui kuin syvimmat laaksot ja korkeimmat huiput olisivat tasoittuneet ja mieliala muuttunut tasaisemmaksi. Loppuun ajatusta kolmen lapsen äidistä tuli pirteämpi ja vahvempi, ja jonkin ajan kuluttua Josefin huomasi eron entiseen myös linjoissaan. Emmaa hymyilyttää, kun hän muistelee, miten siskon elämä kääntyi juoksuharrastuksen myötä positiivisempaan suuntaan eikä enää ollutkaan jatkuvasti niin hiton hankalaa. Nyt mikään ei enää tunnu siskosta mahdottomalta, ja Emma on varma, että Josefin pääsee tänään maaliin saakka, oli juokseminen näin epäinhimillisissä olosuhteissa miten hirveää hyvänsä.

Kulunut vuosi on tuonut muutoksia Josefinin lisäksi myös Emmen elämään. Hän viihtyy uudessa työssään Tukholman lääninrikospoliisin väkivaltajaoksessa, vaikka välillä kaipaakin vanhoja työkavereitaan Nackassa. Varsinkin Magnusta, joka oli aina tyyni kuin viilipytty, kunhan kyse ei ollut hänen kistasistaan. Sen sijaan Emma pärjää hyvin, ellei jopa paremmin, ilman entistä pomoaan. Lindberg, jonka alaisiin Emma nyt kuuluu, on ammattimaisempi ja pedagogisempi, yksinkertaisesti hyvä johtaja. Tiukan paikan tullen tuo turvaa, kun rinnalla on joku, joka ei sotke liikaa tunteita päätöksiin, jotka on vain pakko tehdä. Lindberg keskittyy oikeisiin asioihin eikä hermostu niistä, joihin ei kuitenkaan voi vaikuttaa. Väärillä päätöksillä voi olla tuhoiset seuraukset, pahimmassa tapauk-

sessä ne voivat johtaa jonkun kuolemaan. Ainoa asia, joka Lindbergissä ihmetyttää, on hänen haluttomuutensa kertoa mitään itsestään. Kun Emma miettii tarkemmin, hän ei itse asiassa tiedä pomostaan muuta kuin että tämä on naimisissa. Lindberg ei ole koskaan maininnut lapsia, eikä Emma siksi ole uskaltanut kysyäkään. Hän jos kuka tietää miten rasittavaa on, kun lapsista puhutaan kuin ne olisivat jotakin, mitä voi tilata netistä. ”Eikös olisi jo aika?”, tai sama tahdittomammin: ”Jos et muuten tiennyt, niin yli kolmekymmentäviisivuotiaana on vaikeampi tulla raskaaksi.” Voi kiitos, kun kerroit. Jos raskaaksi tuleminen ei onnistu, kaikkein pahinta on toisten jatkuva jankutus asiasta. Se, kun ystävätkin vain lisäävät vettä myllyyn ja pahentavat ahdistusta sen sijaan, että ymmärtäisivät paremmin ja pitäisivät suunsa supussa. Jos haluaa ystävänä osoittaa tukensa, ei pitäisi koko ajan kysellä. Kauheaa painostamistahan se on, kun toinen ei muuta teekään kuin yrittää.

Ja epäonnistuu yhä uudelleen.

"Nauti Sofie Sarenbrantin kerronnan
vauhdista, terävästä dialogista ja kylmistä
väreistä pitkin selkäpiitä."

Femina Danmark

Tukholman 35. maratonin lähtölaukaus pamahtaa kylmänä heinäkuun lauantaina. Kohta startin jälkeen yksi miesjuoksijoista lyyhistyy maahan ja kuolee. Ennen pitkää reitin varrelta löytyy myös murhattu nainen. Poliisi Emma Sköldin piti olla paikalla vain kannustamassa sisartaan Josefinia, mutta vapaapäivästä ei tulekaan mitään. Sekuntikellon raksuttaessa paljastuu, että vuotta aikaisemmin käynnistyi kohtalokas tapahtumasarja, jonka määrä purkautua juuri tänään. Kaikki riippuu nyt Emma Sköldistä.

SOFIE SARENBRANT (s. 1978) on pohjoismaisen rikoskirjallisuuden kuningatar. Hänen Emma Sköld -sarjastaan tuli heti valtava hitti Ruotsissa ja sama menestys on jatkunut kansainvälisesti. Kirjoja on käännetty jo 15 kielelle ja niitä on myyty yli kolme ja puoli miljoonaa kappaletta. *Kuoleman kintereillä* on Emma Sköld -sarjan toinen, itsenäinen osa.

www.wsoy.fi

84.2

978-951-0-47588-1

SUOMENTANUT LEENA VIRTANEN
KANSI: VILLE LAIHONEN